

DE TWEE DUIVEN

*Twee duiven hielden van elkander;
De één hield het in huis niet uit:
Dol als hij werd nam hij 't besluit
Op reis te gaan. Toen sprak de ander:
Beseft ge wel wanneer ge heengaat
Dat gij uw kameraad alleen laat?
Eenzaamheid is het zwaarst verdriet;
Voor u niet, egoïst! O mocht slechts een verschiet
Van last op reis, moeite en gevaren
Uw overmoed wat doen bedaren.
En dan, als maar de dagen reeds wat zachter waren!
Waarom zo'n haast gemaakt? Wacht toch de zomer af:
Daar straks nog kraste een raaf van een ras vogelgraf.
En denk toch, vóór uw onbezonnen zwalken
Aan de vangnetten, de valken.*

*1^e deel van een fabel van J. de la Fontaine in vertaling van M. Nijhoff
(uitg. Bert Bakker, Amsterdam)*